

Arrest

nr. 348 308 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart "*van Palestijnse oorsprong*" te zijn, op 29 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gelet op het arrest van 13 januari 2026 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse overheden. Hij krijgt op 23 augustus 2019 internationale bescherming toegekend.

Op 5 juli 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. In verzoekers geval wordt de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, niet effectief geacht. Het beschermingsverzoek wordt ontvankelijk verklaard en verder ten gronde onderzocht.

Verzoeker wordt op 4 juni 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 juni 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een UNRWA Palestijn te zijn, afkomstig uit Gaza-stad in de Gaza-strook. U woonde er uw hele leven, tot uw vertrek uit Gaza in oktober 2018, samen met uw gezin, i.c. uw ouders, broers en zussen. Na uw middelbare studies volgde u een opleiding 'journalistiek en algemene relaties'. Nadat u deze opleiding beëindigde, begon u te werken met uw familie in het restaurant van uw vader. Voor de oorlog in Gaza van 2014 maakte u een Facebookpagina aan waarop u berichten deelde over de moeilijke levensomstandigheden in Gaza, de bombardementen, de corruptie, Uw pagina had 20.000 volgers. Rond 2016 – 2017 zou iemand uit de wijk u hebben aangesproken en hebben aangeraden alles te verwijderen. U zou anders kunnen opgesloten worden en vermist raken. Op aanraden van uw vriend veranderde u gewoon de naam van de pagina maar u plaatste sinds deze waarschuwing geen verdere berichten meer. Ook in 2016 of 2017 zou u een keer geslagen zijn door Hamas. Ze zouden u samen met een meisje gezien hebben op straat. Ze namen uw telefoon af en u diende zich de dag nadien aan te melden om uw telefoon terug te krijgen. Toen u zich aanmeldde diende u een verklaring te ondertekenen dat u zich niet meer in het gezelschap van meisjes zou begeven, anders zou u opgesloten worden. U ondertekende, kreeg uw telefoon terug en mocht vertrekken. U begon na te denken over een vertrek uit Gaza. U poogde vier keer de Gazastrook te verlaten, maar uw pogingen mislukten telkens. In oktober 2018, bij uw vierde poging, en middels het betalen van tansiq, slaagde u erin Gaza legaal met uw reispas en een Turks visum, te verlaten. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland alwaar u op 20.02.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 23.08.2019 werd u er internationale bescherming toegekend. Rond de 10de maand van 2019 zou u Griekenland verlaten hebben en reisde u naar verschillende landen, i.c. Italië, Duitsland, en Zweden, in de hoop er werk te vinden. De situatie was er moeilijk en u keerde na een aantal maanden terug naar Griekenland. In Griekenland zouden op een gegeven moment uw Griekse verblijfsvergunning en uw (oud) reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen gestolen zijn. U zette een bericht op Facebook en werd vervolgens gecontacteerd door iemand die beweerde dat criminelen van plan waren hem met uw documenten te laten reizen. Via deze persoon zou u vervolgens de contactgegevens gekregen hebben van de persoon die uw documenten wou verkopen. U contacteerde hem en zou zijn afgeperst. U diende geld te betalen om uw documenten terug te krijgen. Uiteindelijk zou u via tussenkomst van een vriend uw documenten hebben teruggekregen na betaling van 200 euro. In juni 2020 zou u via een volmacht die u gaf aan een reisbureau in Gaza een nieuw paspoort hebben aangevraagd. U kreeg uw nieuw reisdocument op 18 juni 2020 uitgereikt. Uw broer had u immers laten weten dat uw vader erg ziek was en u wilde terug naar Gaza om hem te bezoeken. In augustus 2020 zou u naar Gaza zijn teruggekeerd. U bleef er 10 à 15 dagen bij uw ouders en verliet Gaza vervolgens opnieuw. U reisde via Rafah met uw Grieks reisdocument. U keerde eind 2020 terug naar Griekenland en vertrok er na 4 à 5 dagen opnieuw. U kwam in die periode naar België met de bedoeling hier een verzoek in te dienen. U vernam echter dat het moeilijk zou zijn daar u reeds over Griekse verblijfsdocumenten beschikte en u liet na internationale bescherming aan te vragen. U trok na een tweetal weken vervolgens naar Denemarken waar u introk bij een vriend. U verbleef 1,5 à 2 jaar in Denemarken, u zocht werk en u ging ook op bezoek bij uw paternale oom in Duitsland. Wanneer de geldigheidsduur van uw Griekse verblijfsdocumenten bijna vervallen waren, besloot u opnieuw naar België te reizen. Onderweg naar België zouden uw Grieks paspoort en uw recent Palestijns reisdocument gestolen zijn. U kwam hier aan begin juli 2022 en verzocht om internationale bescherming op 5 juli 2022.

U vernam recent via uw familie in Gaza dat uw vader in december 2023 en uw oom medio januari 2024 om het leven kwamen bij bombardementen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw Griekse verblijfsvergunning, een kopie van uw UNRWA family registration card, kopie van de personaliapagina van uw paspoort, een kleurenprint van de overlijdensakte van uw vader, kleurenprints van foto's van de persoon die u afperste nadat uw documenten gestolen werden in Griekenland, van uzelf in Griekenland, van de actuele situatie in Gaza alsook van jullie levensomstandigheden voor de oorlog en screenshots van WhatsApp- en Messengerberichten nav uw documenten die in Griekenland gestolen werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie voorhanden, blijkt dat u op 20.02.2019 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Op 23.08.2019 werd u internationale bescherming verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van gewoonlijk verblijf.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij het UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die “thans bescherming of bijstand genieten” van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die de door het UNRWA geboden hulp daadwerkelijk hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkte het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die “thans” de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat dan niet alleen een ex tunc, maar ook een ex nunc en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan inroepen vereist (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58).

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak Alheto benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten

behoefte van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied *rationae personae* van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 65).

Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak Nawras Bolbol toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

Blijkens de arresten in de zaak Alheto en de zaak XT is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoont in aanmerking te komen (is **eligible** to receive) voor de bijstand van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 48). Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak Bolbol op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons who are or have been eligible to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51).

Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak El Kott, als in de zaak Alheto verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84, 90 en 150).

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoont in aanmerking te komen voor (is eligible to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is geregistreerd vanwege zijn specifieke status in beginsel uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en

49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in beginsel van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit daadwerkelijk de bijstand van UNRWA ontvangen heeft.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker (...) kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk (zie „Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op (<https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>)). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt : “De vragen hebben specifiek betrekking op de toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd op de vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, van toepassing is op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...).” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95 daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de COI Focus Territoires Palestiniens. L’assistance de l’UNRWA van 28 maart 2022), en waaruit blijkt dat er veel Palestina Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd

om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op (<https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>)).

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in Gaza geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond of weten te overtuigen dat u effectief bijstand kreeg van de UNRWA. Dat u ook effectief bijstand zou hebben gekregen, kan uit de voorgelegde UNRWA registratiekaart op geen enkele manier worden afgeleid.

U verklaarde weliswaar bijstand te hebben gekregen, doch dienaangaande legt u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor. U komt hier dan ook niet verder dan het uiten van blote beweringen. Dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande de bijstand die u / jullie dan zouden gekregen hebben niet éénsluidend zijn. Waar u voor de DVZ verklaarde dat jullie enkel voedselbijstand kregen (zie 'bijkomende vragen Palestina' in uw dossier), verklaarde u voor het CGVS dan weer dat jullie zowel voedsel alsook medische bijstand kregen (zie CGVS p. 10). Dat u voor de DVZ zou zijn vergeten deze medische bijstand te vermelden, is wel opmerkelijk temeer daar u bij het CGVS ook liet optekenen dat uw zusje zou zijn overleden nadat ze verkeerde medicatie van UNRWA zou ontvangen hebben (zie CGVS p. 8). Er kan dan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u deze medische bijstand ook bij de DVZ zou hebben aangehaald, dit gezien bij de vraagstelling ook expliciet 'medische bijstand' als voorbeeld werd aangehaald (zie 'bijkomende vragen Palestina' in uw dossier).

Dat u effectief bijstand genoot van de UNRWA kan in het licht van voorgaande dan ook ten zeerste worden betwist en heeft u hoe dan ook niet aangetoond.

Aangezien u niet heeft aangetoond daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA te hebben ingeroepen, valt u niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met "de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten" en met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen, deze verplichting in herinnering werd gebracht in de oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal, waarin u uitdrukkelijk gevraagd werd om alle documenten, van welke aard ook, die uw verblijf in de Gazastrook of in een derde land kunnen staven voor te leggen, en u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud andermaal in herinnering werd gebracht dat u een plicht tot medewerking heeft (zie notities CGVS p.2 en 7 en u meer tijd gegeven werd om de gevraagde documenten alsnog over te maken aan het CGVS (CGVS p. 7), blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u helemaal niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit de Gaza-strook en er verbleven heeft tot 2018 wordt op zich niet betwist (zie informatie in uw administratief dossier). U verklaarde voor het CGVS echter dat u medio 2020 terugkeerde naar Gaza en er een tweetal weken verbleven heeft om uw zieke vader te bezoeken. U vroeg vanuit Griekenland voor uw terugkeer naar Gaza een nieuw Palestijns reisdocument aan (CGVS p. 4 e.v.). Aan uw beweerde terugkeer naar en verblijf in Gaza kan evenwel geen enkel geloof worden gehecht en dit omwille van volgende vaststellingen.

Zo moet allereerst worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over deze beweerde terugkeer. U hierop gewezen, haalde u aan dat u hier niet naar werd gevraagd bij de DVZ (CGVS p. 4). Dit is geenszins een afdoende verklaring, u werd wel degelijk gevraagd uw volledige reisroute weer te geven en dit vanaf het moment van uw vertrek uit Gaza tot en met uw aankomst en verzoek in België. Moet hierbij overigens worden vastgesteld dat u enorm gedetailleerde verklaringen aflegde bij de DVZ aangaande deze reisweg – er waren vijf pagina's nodig om uw reisweg te noteren – waarbij u heel precies aangaf wanneer u Gaza verliet, welke landen u vervolgens passeerde, er eventueel enige tijd verbleef én tevens aangaf indien u terugkeerde naar een land waar u reeds eerder verbleef alvorens in 2022 in België aan te komen en een verzoek in te dienen (zie interview DVZ, vraag 33, p 13 tem 17). U legde al deze verklaringen spontaan af. Dat u dan net uw terugkeer naar Gaza niet vermeldde, is geenszins ernstig. U erop gewezen dat uw uitleg weinig steek hield, bleef u volharden en ontweek u de vraag. Pas wanneer u voor de vierde keer gevraagd werd gaf u uiteindelijk aan dat u deze terugkeer niet durfde vermelden omdat u schrik had dat uw verzoek niet ontvankelijk zou verklaard worden (zie CGVS p. 4). Ook dit kan totaal niet overtuigen daar totaal niet kan worden ingezien op welke manier een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf, ten aanzien waarvan uw beweerde vrees dient te worden beoordeeld, ertoe zou kunnen leiden dat uw verzoek niet ontvankelijk wordt verklaarde.

Dit terzijde, het komt aan u, een verzoeker om internationale bescherming, toe om eerlijke en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aangaande alle essentiële elementen die deel uitmaken van uw verzoek ten aanzien van uw autoriteiten belast met het onderzoek naar dit verzoek. Het hoeft geen betoog dat het geenszins aan u toekomt om te beslissen welke elementen u wel of niet aanbrengt ten aanzien van de asielinstanties.

Moet bovendien worden vastgesteld dat u uw beweerde terugkeer naar Gaza medio 2020 geenszins heeft aangetoond en hier dan ook niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Ook de plaatsen waar u vervolgens, na uw beweerde tweede uitreis uit Gaza medio 2020 en voor uw komst naar België in juli 2022 zou verbleven hebben, toont u geenszins aan.

U verklaarde dienaangaande dat u vanuit Griekenland een nieuw Palestijns paspoort aanvraagde, dit via een volmacht. U reisde met dit nieuwe paspoort terug naar Gaza en kon vervolgens makkelijk Gaza terug uitreizen daar u in het bezit was van een Griekse verblijfsvergunning (zie CGVS p. 5 en 6). U legt dit paspoort evenwel niet voor en toont uw beweerde terugkeer en verblijf aldus niet aan. Uw nieuw verkregen paspoort zou gestolen zijn toen u in 2022 onderweg was naar België, dit samen met uw Grieks paspoort. Los van het feit dat deze uitleg dermate stereotiep is en door het CGVS dan ook niet kan worden aangenomen, kan aan uw bewering hoe dan ook geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen houden immers geen steek. Zo verklaarde u dat uw documenten, i.c. uw nieuw verkregen Palestijns paspoort en uw Grieks paspoort, gestolen werden in een station onderweg vanuit Denemarken naar België (zie CGVS p. 6). U gevraagd in welk station dit gebeurde, blijkt u dit niet te weten. Het was ergens tussen Duitsland en België. Ook over wat er precies gebeurde, kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U zou moe geweest zijn van de reis en toen u aan het wachten was in het station even in slaap gevallen zijn. Uw documenten zouden in een rugzak gezeten hebben die open naast u stond. U gevraagd hoe u zo onvoorzichtig was met uw documenten, dit gelet op het feit dat u al eerder in Griekenland was, op de hoogte was van het belang van uw documenten én bovendien net met de bedoeling om in België een verzoek in te dienen naar België onderweg was, blijft u volharden dat uw rugzak naast u stond, u even in slaap viel en toen u wakker werd zag dat uw rugzak openstond en dat uw documenten verdwenen waren (zie CGVS p. 6). Ook al zou u in slaap zijn gevallen, er kan geenszins worden aangenomen dat u zo onvoorzichtig zou geweest zijn. Bovendien is het wel heel opmerkelijk dat iemand de moeite en tijd zou genomen hebben om naast u 'op het gemak' uw tas te openen en te doorzoeken om dan net uw reisdocumenten eruit te halen. Indien u effectief het slachtoffer zou geweest zijn van een diefstal, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat uw hele tas zou zijn meegenomen. Niet in het minst daar het meegritsen van uw tas al veel minder opvallend zou geweest zijn en veel minder risico inhield voor de dader in kwestie dan terplekke uw tas te doorzoeken. U kan ook deze diefstal bovendien op geen enkele manier aantonen. U gevraagd of u klacht indiende volgend op de diefstal, blijkt u dit niet te hebben gedaan. U was in een Duits station, u kende uw weg niet, u kende er niemand en het was uw bedoeling naar hier te komen (zie CGVS p. 6). Opnieuw kan u niet overtuigen. Nogmaals, gezien u reeds eerder een procedure om internationale bescherming doorliep, moet u geweten hebben dat u ook in het kader van uw gepland verzoek in België naar deze documenten zou worden gevraagd. Dat u uw weg niet kende in het station waar de diefstal zou gebeurd zijn en er niemand kende, kan voorts nog geenszins verklaren dat u ook niet in het minst stappen zette u te informeren wat u eventueel kon doen en waar u eventueel klacht kon indienen (CGVS p. 7). U merkte nog op dat u de regels hier niet kent en u niet wist hoe u zich moest gedragen (CGVS p. 6 en 7). Dit alles is niet ernstig.

Bovendien had u evengoed ook later, na uw aankomst in België, nog een klacht kunnen indienen. Het beeld dat u overigens van uzelf laat optekenen – u kende uw weg niet en u kende niemand – valt daarenboven niet te rijmen met uw gedragingen in de voorafgaande jaren. Na uw vertrek uit Gaza in 2018 en voor uw aankomst in België in 2022 zou u door verschillende Europese landen, i.c. Italië, Duitsland, Denemarken, Zweden, België, ..., gereisd hebben, u zocht er naar werk, u bezocht familie of vrienden. U bleek al die jaren aldus voldoende zelfredzaam in de verschillende Europese landen en kon u er blijkbaar uit de slag trekken. Dat u dan niet zou geweten hebben hoe u klacht moest indienen toen uw documenten zouden zijn gestolen, zelfs niet zou geweten hebben waar u dit kon doen, is niet ernstig.

De vaststelling dat u overigens niet in staat bent om uw Palestijns noch Grieks paspoort voor te leggen maar wel uw Griekse verblijfsvergunning doet verder afbreuk aan uw beweringen als zouden uw beide paspoorten gestolen zijn. Het mag immers wel verbazen dat u uw documenten niet allemaal samen zou hebben bewaard waarbij u dan ook uw Griekse verblijfsvergunning logischerwijs zou zijn kwijtgespeeld.

Bij de DVZ haalde u overigens ook nergens de diefstal van uw paspoort aan. U legde bij de DVZ de kopie van uw personaliapagina neer (zie infra) en u gevraagd naar het legitieme paspoort verklaarde u er uitdrukkelijk dat dit document in een reiskoffer zat die u verloren bent (zie interview DVZ vraag 25). Verder blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ uitdrukkelijk dat u tot aankomst in België in juli 2022 in het bezit was van uw Grieks paspoort (zie DVZ interview vraag 33). U verklaarde bovendien bij de DVZ bij het overlopen van uw reisweg dat u voor uw komst naar België in juli 2022 drie à vier dagen bij een vriend in Berlijn verbleef (zie DVZ interview vraag 33). U haalt hiermee dan ook zelf uw beweringen aangaande de beweerde diefstal van uw Grieks en Palestijns paspoort ergens 'onderweg in een station' duidelijk onderuit.

Dat u tot slot in staat bent een kopie van de personaliapagina van uw nieuw verkregen Palestijns paspoort voor te leggen, is eens zo opmerkelijk en wel heel toevallig. Het reisbureau aan wie u een volmacht gaf om het reisdocument voor u aan te vragen, zou u dit hebben doorgestuurd toen uw paspoort klaar was, dit voor uw terugkeer naar Gaza. Er kan echter geenszins worden ingezien waarom zij dit zouden doen, daar zij het paspoort in het geheel naar u opstuurden in Griekenland (CGVS p. 7).

Niet alleen kan u uw beweerde terugkeer naar Gaza niet aantonen, u kan evenmin aantonen waar u voor het overige dan nog zoal heeft verbleven. U verklaarde ten aanzien van het CGVS dat u medio 2020 terugkeerde naar Gaza, er twee weken bleef en er vervolgens weer vertrok. U reisde vervolgens van Egypte naar Griekenland, zo stelde u. U bleef slechts een aantal dagen in Griekenland en vertrok er volgens opnieuw. U keerde nadien nooit meer terug naar Griekenland (zie CGVS p. 12). Dit strookt ook niet met wat u voor de DVZ liet optekenen. Daar verklaarde u dan weer dat u, na uw vertrek uit Griekenland medio 2020, nog twee keer naar Griekenland bent teruggekeerd (zie DVZ interview vraag 33).

Rekening houdende met al voorgaande bevindingen bestaat het sterke vermoeden dat u uw reisdocument(en) moedwillig achterhoudt om zo bepaalde informatie verborgen te houden. Het paspoort is nochtans een essentieel document dat niet alleen informatie bevat aangaande uw identiteit doch eveneens over uw reisbewegingen en uw eventuele verblijven en / of verblijfsvergunningen elders en er kan dan ook in alle redelijkheid van u verwacht worden dat u dit document voorlegt ten einde de Commissaris-generaal een zo duidelijk mogelijk zicht te bieden op uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Minstens mag van u verwacht worden dat u duidelijke en overtuigende verklaringen aflegt die uw onvermogen uw reisdocument voor te leggen kunnen rechtvaardigen. U bent hier geenszins toe in staat en verzaakt hiermee dan ook duidelijk aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

U werd uiteindelijk nogmaals uitdrukkelijk gewezen op uw medewerkingsplicht alsook werd u aangeraden alsnog uw paspoort voor te leggen. U herhaalde hier enkel nogmaals dat u het niet meer heeft en bovendien is het 'vervallen', zo stelde u. U er evenwel op gewezen dat uw paspoort geldig is tot 2025, zoals ook blijkt uit de kopie van de personaliapagina, liet u dan weer optekenen dat het paspoort 'verloren' is. U stelde voorts luidop de vraag waarom u erover zou liegen (CGVS p. 7). Uw verklaringen kunnen niet overtuigen.

U legt ook voor het overige geen andere bewijskrachtige stukken voor die uw beweerde terugkeer naar en recente verblijf in Gaza medio 2020 kunnen aantonen (zie infra).

Dat u aldus effectief naar Gaza zou zijn teruggekeerd heeft u niet aangetoond. Evenmin toont u aan in welke andere landen u sinds uw beweerde vertrek uit Griekenland medio 2020 en voor uw komst naar België nog heeft verbleven.

De vaststelling dat u daarenboven uw Palestijns reisdocument alsook uw Grieks paspoort, waarmee u uw beweerde terugkeer naar Gaza en uw overige verblijfplaatsen voor uw komst naar België zou kunnen aantonen, niet voorlegt én ook niet in staat blijkt éénsluitende verklaringen af te leggen uw onvermogen deze essentiële documenten voor te leggen, te rechtvaardigen, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid omtrent uw beweerde terugkeer en doet ten zeerste vermoeden dat u bepaalde informatie voor het CGVS aangaande de plaatsen waar uw voor uw komst naar België in juli 2022 wenst verborgen te houden. Dit is niet ernstig.

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Gaza, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan afgetoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft

Indien doorheen het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming moet worden vastgesteld dat een verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de Commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen dat de Gazastrook ook daadwerkelijk zijn enige, dan wel laatste land van gewoonlijk verblijf was, dient te worden besloten dat de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat de Gazastrook in uw hoofde wel uw enig land van gewoonlijk verblijf is, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor u komst naar België. Overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet

langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Verder kan overeenkomstig artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden wanneer een derde land in uw hoofde als een veilig derde land kan worden beschouwd, tenzij u elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat u in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen u en het derde land niet zodanig is dat het voor u redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat u niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten.

U kan derhalve niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Palestijnse origine of de algemene situatie in de Gazastrook, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken. U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel, een veilig derde land dan wel enkel als een land van doorreis dient bestempeld te worden. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaatsen vóór uw komst naar België, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

U werd er daarom tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 4 juni 2024 uitdrukkelijk op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In casu werd evenwel vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk naar Gaza bent teruggekeerd medio 2020 en opnieuw een tweetal weken in de Gazastrook verbleven heeft alvorens deze opnieuw te verlaten. Ook uw verklaringen omtrent de rest van uw verblijf voor uw komst naar België toont u niet in concreto noch staat u aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U komt hier niet verder dan louter op te merken dat u in Denemarken verbleef bij een vriend, ook eens op bezoek ging bij uw oom en zo, en probeerde werk te vinden (CGVS p. 13). Zoals reeds opgemerkt kan de diefstal van uw reisdocumenten geen enkel geloof worden gehecht.

Het CGVS kan dan ook niet anders dan besluiten dat u elders verbleven heeft, maar geen zicht wil bieden op de plaats waar u verbleven heeft sinds uw vertrek uit Gaza en voor uw komst naar België, noch van de omstandigheden waarin u aldaar verbleven heeft. Door uw persoonlijk gedrag maakt u het onmogelijk na te gaan of de andere plaatsen waar u verbleven heeft in uw hoofde als een land van gewoonlijk verblijf, een eerste land van asiel of een veilig derde land dan wel als een land van doorreis dient bestempeld te worden.

Door in dit verband incorrecte of misleidende gegevens te verstrekken, maakt u een nood aan bescherming a fortiori geenszins aannemelijk.

Kan hier overigens bijkomend ook worden gewezen op het volgende. Uzelf verklaarde voor de DVZ ongetrouwd te zijn en ook voor het CGVS verklaarde u uitdrukkelijk niet getrouwd of verloofd te zijn noch een partner te hebben. U was ooit verloofd maar dit is voorbij. Van een eventueel eerder huwelijk dat ondertussen zou zijn ontbonden was evenmin sprake (zie DVZ interview vraag 14 en CGVS p. 7). Echter, nazicht op uw Facebookprofiel toont aan dat u getrouwd bent, dit op 18 oktober 2023 (zie informatie in uw administratief dossier). Dat u ook deze informatie verborgen houdt voor de Belgische asielinstanties wijst er eens te meer op dat u geen klaarheid wenst te scheppen. Door het bewust verzwijgen van uw huwelijk, liet u het CGVS hierover in het ongewisse en konden u geen vragen worden gesteld omtrent uw echtgenot, haar actuele verblijfplaats en eventuele verblijfsstatus ginds. De vaststelling dat u aldus ook hier bepaald informatie duidelijk achterwege wil houden, spreekt dan ook boekdelen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u dat land verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet mogelijk uw nood aan internationale bescherming in te schatten.

Rekening houdend met de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u naar Gaza bent teruggekeerd en evenmin u uw overige reisbewegingen voor uw komst naar België in juli 2022 kan aantonen of staven, kan er van uitgegaan worden dat u elders in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw

hoofde niet besloten worden tot een nood aan internationale bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dat uw vertrek uit Gaza in 2018 wél wordt aangenomen en duidelijk blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier), volstaat evenwel ook niet om thans in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Nu nog het feit terzijde gelaten of de feiten die zich voorafgaand aan uw vertrek uit Gaza in 2018 zouden hebben afgespeeld geloofwaardig zijn, blijft het feit dat aan uw beweerde terugkeer naar Gaza in 2020 geen geloof kan worden gehecht en u ook niet aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs aantoonbaar waar u sinds uw laatste vertrek uit Griekenland en voor uw komst naar België in juli 2022 heeft verbleven en onder welke omstandigheden u er verbleven heeft.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen buiten de Gazastrook (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin haar taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

De door u voorgelegde documenten kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. De kopie van de personaliapagina van uw paspoort betreft hoogstens uw persoonsgegevens, die vooralsnog niet worden betwist, maar bevat voor het overige geen informatie die bovenstaande bevindingen dat u geen zicht biedt op de plaats(en) waar u voor uw komst naar België heeft verbleven kan omvormen, uw Griekse verblijfsvergunning, de screenshots van WhatsApp-en messengerberichten betreffende de problemen die u in Griekenland zou gekend hebben en de foto's van uzelf in Griekenland, van de persoon die u afperste in Griekenland, betreffen louter uw situatie in Griekenland en kunnen dan ook geen ander licht werpen op voorgaande en voegen dan ook niets wezenlijks toe. Moet bovendien worden opgemerkt dat uw verzoek niet werd beoordeeld ten aanzien van Griekenland. Wat betreft de kopie van de overlijdensakte van uw vader en de prints van foto's van jullie omstandigheden in Gaza voor / na de oorlog en de actuele situatie in Gaza dient opgemerkt dat het feit dat uw familie actueel nog in Gaza verblijft op zich niet ter discussie staat maar dit volstaat niet om te besluiten dat u, zoals u beweert, naar Gaza bent teruggekeerd noch bevatten deze foto's informatie aangaande uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In het verzoekschrift kan worden gelezen:

"Middel ontleend aan schending van artikel 1 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: "Verdrag van Genève");
Artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: "EVRM");
Artikelen 4, 13 en 15 van Richtlijn 2011/95/EU van 13.12.2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: "Richtlijn 2011/95");
Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren (hierna: "Wet van 29.07.1991");
Artikelen 48/2 tot 48/7, 57/6, 57/7 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "Wet van 15.12.1980");
De beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de beginselen van redelijkheid en grondigheid, en van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Europese Unie."

Vooreerst gaat verzoeker in op het onderzoek van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet betreffende de vluchtelingenstatus.

In een eerste onderdeel wordt hierbij in het verzoekschrift uiteengezet:

“1. Met betrekking tot het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Europese Unie OVERWEGENDE dat het CGVS van oordeel is dat de bijstand die verzoeker als erkend vluchteling in GRIEKENLAND heeft ontvangen, niet doeltreffend was.

DAT het CGVS om die reden beslist heeft verzoekers situatie ten gronde te onderzoeken en niet op basis van ontvankelijkheid in de zin van artikel 57/6/1 van de wet van 15.12.1980.

DAT we het eens zijn met deze analyse van het CGVS gezien het schrijnende gebrek aan hulp en steun aan personen die internationale bescherming genieten in GRIEKENLAND.

DAT in de besluit echter niet wordt aangegeven op welke wijze de eerder door de Griekse asielautoriteiten genomen beslissing moet worden vernietigd, hoewel deze aanwijzingen zou kunnen geven bij de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in BELGIE, hetzij op de ene, hetzij op de andere manier.

DAT, hoewel in de besluit de redenen worden aangegeven waarom het huidige verzoek om internationale bescherming van verzoeker ongegrond wordt geacht, niettemin niet wordt aangegeven hoe het beginsel van wederzijds vertrouwen dat de betrekkingen tussen de lidstaten van de Europese Unie regelt, door zijn redenering niet in gevaar wordt gebracht.

DAT GRIEKENLAND echter, net als BELGIE, gebonden is aan de rechtspraak van het HJEU en aan het relevante Europese recht om de vluchtelingenstatus te verlenen aan een persoon die om internationale bescherming verzoekt.

DAT, voor het HJEU, « ce principe impose, notamment en ce qui concerne l'espace de liberté, de sécurité et de justice, à chacun de ces États de considérer, sauf dans des circonstances exceptionnelles, que tous les autres États membres respectent le droit de l'Union et, tout particulièrement, les droits fondamentaux reconnus par ce droit » omdat, voor het Hof, dit « principe d'importance fondamentale » repose sur la « prémisses fondamentale selon laquelle chaque État membre partage avec tous les autres États membres, et reconnaît que ceux-ci partagent avec lui, une série de valeurs communes sur lesquelles l'Union est fondée » (HJEU, mening 2/13 van 18.12.2014, punt 191).

DAT dit beginsel weliswaar een weerlegbaar vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten vestigt, maar dat het aan de betrokken autoriteit is om duidelijk uit te leggen hoe dit vermoeden weerlegd moet worden.

DAT dit hier duidelijk niet het geval is.

DAT in de besluit enkel wordt uitgelegd dat de in GRIEKENLAND verleende internationale bescherming niet doeltreffend is. Het zwijgt echter over de vraag of de Griekse autoriteiten het Europees recht verkeerd hebben toegepast bij de erkenning van verzoekers recht op die bescherming.

DAT verklaart ook niet hoe de grondrechten van de verzoeker door de Griekse autoriteiten werden ondermijnd toen de vluchtelingenstatus werd erkend.

DAT is des te onverklaarbaarder aangezien het recht op asiel uitdrukkelijk is opgenomen in artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat dit recht ten uitvoer wordt gelegd door de toepassing van richtlijn 2011/95. De erkenning van de vluchtelingenstatus van verzoeker lijkt dus overeenstemming te zijn met zijn grondrechten.

DAT dit des te betreurenswaardiger is daar het CGVS in zijn besluiten regelmatig naar dit beginsel verwijst om zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend door personen die deze bescherming reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.

DAT bijgevolg het CGVS, door een besluit te nemen die diametraal tegenovergesteld is aan die welke eerder door de Griekse autoriteiten genomen, verplicht was voldoende te motiveren waarom zijn besluit moest verschillen van dat van de Griekse autoriteiten.

DAT krachtens artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980 de tegenpartij verplicht is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak. Teneinde aan deze verplichting te voldoen, was het voor de wederpartij volledig mogelijk om contact op te nemen met de Griekse autoriteiten teneinde zijn administratief dossier te verkrijgen, zodat alle relevante elementen in aanmerking konden worden genomen.

DAT blijkt geenszins uit het administratief dossier dat aan de raadsman van de verzoeker is toegezonden, dat het volgende bevat:

-

De besluit van 26.06.2024,

Een lijst met namen van de grensovergang bij Rafah,

Een screenshot van het Facebook-profiel van de verzoeker,

Een screenshot van het Facebook-profiel van de vrouw met wie de verzoeker een relatie had,

Een COI Focus op UNRWA-bijstand,

Een kopie van de gespreksnotities van 04.06.2024,

Een kopie van het interview van de verzoeker met de vreemdelingendienst,

Een kopie van verzoekers bijlage 26.

DAT derhalve niet blijkt dat alle relevante feiten van de zaak in aanmerking zijn genomen om de eerder aan verzoeker verleende bescherming aan te vechten.

DAT door slechts in algemene bewoordingen naar de eerder verleende bescherming te verwijzen en door een beslissing te nemen die lijnrecht tegenover de eerste beslissing in de zaak GREECE staat, zonder uit te

*leggen waarom het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten van de Europese Unie niet wordt ondermijnd, er reden is om te concluderen dat dit laatste is geschonden.
DAT pleit op zijn minst voor nietigverklaring van de beslissing.”*

In een tweede onderdeel van het verzoekschrift wordt uiteengezet:

“2. Ontwikkeling bij UNRWA

OVERWEGENDE dat de wederpartij een lang betoog houdt waarin zij uitlegt dat de eiser, hoewel hij bij de UNRWA is geregistreerd, niet daadwerkelijk hulp van de organisatie heeft ontvangen.

DAT het CGVS zich beroept op het ontbreken van documenten met betrekking tot de ontvangen hulp, afgezien van de registratiekaart van zijn familie bij de UNRWA en de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

DAT de verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, weliswaar een uitgangspunt kunnen vormen voor de vraag of verzoeker inderdaad hulp van het UNRWA heeft ontvangen, maar op zichzelf het CGVS niet kunnen overtuigen.

DAT uit de aantekeningen van het interview van de verzoeker blijkt dat hem slechts drie vragen werden gesteld die rechtstreeks verband hielden met UNRWA (blz. 4 en 10).

DAT verzoeker tijdens deze vragen uitlegde dat hij nooit naar UNRWA-scholen was geweest, maar dat hij op min of meer regelmatige tijdstippen voedselhulp van het agentschap ontving.

DAT een dergelijk klein aantal vragen met betrekking tot UNRWA geen beeld geeft van de daadwerkelijke hulp die verzoeker ontving en zijn leven in GAZA.

DAT uit de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat hem uitdrukkelijk is gevraagd om documenten betreffende de UNRWA-hulp, zodat de daadwerkelijke hulp van het agentschap kon worden vastgesteld.

DAT het CGVS verzoeker uit voorzorg had kunnen oproepen voor een nieuw onderhoud om beter te kunnen bepalen welke hulp verzoeker eventueel heeft gekregen toen hij nog in de GAZA-strook was, zoals het CGVS kan doen.

DAT dit des te meer wordt benadrukt door het feit dat verzoeker niet een keer wordt verweten dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen andere documenten dan zijn UNRWA-registratiekaart heeft voorgelegd.

DAT de wederpartij, in plaats van voorzichtig en zorgvuldig te handelen, iets meer dan twintig dagen na het persoonlijk onderhoud op 04.06.2024 slechts een besluit heeft genomen.

DAT bovendien het verzoek om documenten van het UNRWA op dit moment bijzonder onredelijk is.

DAT het in feite, in de context van de oorlog die momenteel in GAZA heerst (bewijsstuk nr. 2), voor verzoeker totaal onmogelijk is om documenten van UNRWA te verkrijgen.

DAT, gezien de omvang van de schade in de Gazastrook, de beschikbare documenten zeer zeker zijn vernietigd of zich onder het puin van UNRWAGebouwen of het familiehuis bevinden, vooral omdat dit laatste volledig verwoest (een feit dat niet door de wederpartij wordt betwist).

DAT de communicatie tussen de Gazastrook en "de buitenwereld" zeer regelmatig is afgesneden en er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker dergelijke documenten zou kunnen verkrijgen, zelfs als hij familieleden ter plaatse zou vragen ze voor hem te verkrijgen (bewijsstukken 3 tot en met 6).

DAT het gebruik van de eUNRWA mobiele applicatie hier niets aan verandert, aangezien de presentatie van de applicatie op de download platforms als volgt is:

« L'application eUNRWA est la plate-forme numérique officielle, lancée par l'Office de secours et de travaux des Nations Unies (UNRWA) pour les réfugiés palestiniens et les autres personnes éligibles. Avec cette application, les utilisateurs peuvent accéder à une gamme de services numériques fournis par l'UNRWA, à la fois dans et au-delà de ses domaines d'opération. Cette première version inclut les services suivants:

Afficher les informations d'inscription individuelles et familiales

Mettre à jour l'adresse et les coordonnées

Soumettre les demandes d'enregistrement pour les nouveaux descendants, mariages, divorces, décès et autres modifications

Suivre l'état des demandes d'enregistrement

Téléchargez la carte électronique d'enregistrement de la famille »

DAT wegens deze totaal uitzonderlijke omstandigheden, die volledig buiten de controle van verzoeker liggen, het gebruik in het verleden van UNRWA-bijstand niet te strikt mag worden uitgelegd, op het gevaar af dat de wet veel te restrictief wordt gelezen.

DAT verzoeker in casu zijn UNRWA-registratiekaart heeft overgelegd en de zeer weinige vragen heeft beantwoord die hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud werden gesteld.

DAT dit op zijn minst twijfel zou moeten kunnen opwekken bij de tegenpartij bij het lezen van de algemene situatie van de verzoeker.

DAT de verzoeker geacht wordt het voordeel van die twijfel te kunnen genieten (zie hieronder).

DAT bovendien de vraag naar de doeltreffendheid van de thans door UNRWA verleende hulp in de besluit niet eens aan de orde wordt gesteld. Het zou echter mogelijk moeten zijn om deze vraag te stellen, aangezien de situatie waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers verzoek

om internationale bescherming de huidige situatie is, zoals voorgeschreven door artikel 4 van richtlijn 2011/95.

DAT deze vraag in het verleden al vaak is gesteld en vandaag nog relevanter is in de context van de huidige oorlog en de virulente aanvallen op het Agentschap door de Israëlische regering sinds het begin van het conflict, evenals het geweld dat tegen het Agentschap is gericht (bewijsstukken 7 tot en met 10).

DAT, om aan te tonen dat de loutere overlegging van de registratiekaart van de familie A. geen onweerlegbaar bewijs vormt van de ontvangen bijstand, de wederpartij zich beroept op een uiterst algemene en louter hypothetische vaststelling volgens welke het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling nooit de bijstand van het Bureau heeft genoten.

DAT deze algemene en hypothetische opmerking niet wordt gestaafd door enige opmerking betreffende verzoekers concrete situatie toen hij zich nog in de GAZA-strook bevond.

DAT er in feite geen aanwijzing is dat, bijvoorbeeld, verzoeker en zijn familie het zich hadden kunnen veroorloven zonder UNRWA-bijstand te doen vanwege hun sociaaleconomische situatie.

zo DAT in deze situatie, en gelet op de voorgaande ontwikkelingen, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker kon profiteren van UNRWA-bijstand, nodig met het voordeel van de twijfel.

DAT hier nog aan moet worden toegevoegd dat de verwijzing naar uitspraak nr. 239.443 van Uw Raad (dus ruim voor het huidige conflict) buiten beschouwing moet worden gelaten, omdat Uw Raad in die uitspraak oordeelde dat de betrokkene ondanks zijn inschrijving bij het agentschap geen hulp van het UNRWA had ontvangen, omdat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud had volgehouden dat hij nooit gebruik had gemaakt van hulp van het UNRWA. De Raad was dan ook van oordeel dat op grond van haar verklaringen redelijkerwijs kon worden aangenomen dat betrokkene ondanks haar registratie geen hulp van het UNRWA had ontvangen.

DAT het onderhavige geval geheel anders is, aangezien verzoeker heeft verklaard dat hij regelmatig hulp van het UNRWA had ontvangen toen hem de weinige vragen daarover werden gesteld.

DAT deze verwijzing naar Uw rechtspraak derhalve als nietig moet worden beschouwd.

DAT derhalve moet worden geconcludeerd dat de wederpartij met de vaststelling van dit besluit en de motivering daarvan tot een volstrekt onzinnige conclusie is gekomen.

DAT zij op geen enkele wijze rekening houdt met de omstandigheden die thans in de regio van herkomst van verzoeker heersen, ondanks het feit dat verzoeker zoveel mogelijk heeft bijgedragen aan de bewijslast om aan te tonen dat hij in het verleden UNRWA-bijstand heeft genoten, maar dat hij deze thans niet meer geniet omdat hij zich al meer dan twee jaar buiten het actiegebied van de organisatie bevindt, maar ook omdat deze bijstand thans niet als doeltreffend kan worden beschouwd.

DAT verzoeker derhalve van rechtswege als vluchteling in BELGIË kan worden erkend.

DAT de redenering die de wederpartij in zijn besluit ter zake heeft gevolgd, moet worden geacht niet te voldoen aan de wettelijke verplichtingen."

In een derde onderdeel bespreekt verzoeker het bestaan van een situatie van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, indien nodig door toepassing van het voordeel van de twijfel.

In een vierde onderdeel bespreekt verzoeker de formele gronden voor de bestreden beslissing

Vervolgens gaat verzoeker nog in op het onderzoek overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst middels een reeks consulteerbare weblinks naar verschillende artikelen en rapporten over de situatie in Gaza.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 6 januari 2026 maakt de verwerende partij een aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarbij zij volgende documenten voegt:

- bijlage 1: aanvraag derde landen met antwoorddocument Griekenland (dd.18.09.2024) – origineel;
- bijlage 2: vertaling antwoorddocument p.13-40 (Grieks-Nederlands met DeepIPro)

3.2. Op 8 januari 2026 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over met geactualiseerde informatie over de situatie van statushouders in Griekenland alsook informatie over de algemene en huidige situatie in Gaza en de kritieke situatie van UNRWA.

3.3. Ter terechtzitting van 9 januari 2026 legt verzoeker een tweede aanvullende nota voor waarbij wordt verwezen naar het arrest QY in zaak C-735/22 gewezen door het Hof van Justitie op 18 juni 2024 alsook algemene informatie wordt aangehaald over de situatie in Gaza.

3.4. Ter terechtzitting van 23 januari 2026 legt verzoeker een derde aanvullende nota neer, met een boarding pass waarmee hij wil aantonen dat er een vlucht was op zijn naam van Kopenhagen naar Caïro op 3 april 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Zoals reeds vermeld, dient verzoeker op 5 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. In verzoekers geval werd de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend niet effectief geacht. Het beschermingsverzoek wordt ontvankelijk verklaard en verder ten gronde onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat eerst werd onderzocht of verzoeker valt onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Omdat volgens de verwerende partij door verzoeker niet wordt aangetoond dat hij daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, besluit zij dat verzoeker niet valt onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg wordt het verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelt daarbij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.2. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de verwerende partij krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak, in casu de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland werd verleend, nu de verwerende partij een beslissing neemt die *“diametraal tegenovergesteld is aan die welke eerder door de Griekse autoriteiten genomen”*. Verzoeker wijst erop dat om aan deze verplichting te voldoen, de verwerende partij contact had kunnen opnemen met de Griekse autoriteiten om zijn administratief dossier te verkrijgen, zodat alle relevante elementen in aanmerking konden worden genomen. Verzoeker stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier zulks geenszins blijkt.

Uit het arrest QY van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 met referentie C-753/22 blijkt dat wanneer een bevoegde autoriteit van een lidstaat geen gebruik kan maken van de geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, deze autoriteit dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit volgens het Hof echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Het Hof van Justitie wees erop dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van de richtlijn 2011/95/EU de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere dertdelander die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij beschikken over een discretionaire bevoegdheid. Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3 van richtlijn 2011/95/EU *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker”* (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU, moet deze autoriteit de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel

onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd, stelt het Hof vervolgens dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof geeft daarbij ten slotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.*

Het doel van deze informatie-uitwisseling is de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermings-procedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.” (HvJ, C-753/22, pt. 78-79).

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waaruit blijkt dat op 9 augustus 2024, dit is na de bestreden beslissing van 26 juni 2024, een aanvraag werd gestuurd naar Griekse overheden met volgende vraag: *“Er werd een verzoek om internationale bescherming ingediend door A.M. Z S (°xx/xx/19xx) bij de Belgische asielinstanties, hoewel deze persoon reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. De Belgische asielinstanties overwegen om een negatieve beslissing te nemen met betrekking tot dit nieuw verzoek om internationale bescherming. Gelieve alle informatie die tot de toekenning van de internationale beschermingsstatus heeft geleid over te maken aan de Belgische asielinstanties, in overeenstemming met het beginsel van loyale samenwerking zoals neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea van het verdrag betreffende de Europese Unie, alsook in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en zoals benadrukt door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest C-753/22 van 18 juni 2024.”*

Op 18 september 2024 stuurden de Griekse overheden een antwoorddocument terug dat bij de aanvullende nota wordt gevoegd, samen met een vertaling Grieks-Nederlands via Deepl Pro. De aanvullende nota bevat geen verdere toelichtingen of uiteenzetting bij dit Grieks antwoorddocument. Hoewel deze informatie dateert van 18 september 2024 en het beroep werd ingediend op 29 juli 2024, wordt deze pas overgemaakt bij aanvullende nota van 5 januari 2026. Ter terechtzitting van 9 januari 2026 verschijnt de verwerende partij niet.

Bij tussenarrest nr. 339 375 van 13 januari 2026 stelt de Raad het volgende:

“De verwerende partij legt op 6 januari 2026 een aanvullende nota overeenkomst artikel 39/76, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen neer, met daarbij een “aanvraag derde landen” met antwoorddocument van Griekenland van 18 september 2024, alsook een vertaling van het antwoord-document met Deepl Pro. Het antwoorddocument betreft een Griekse asioldossier.

De aanvullende nota geeft geen verdere toelichting bij de overgemaakte stukken die reeds dateren van september 2024, maar nu pas worden voorgelegd.

De verwerende partij is ook niet ter terechtzitting aanwezig om hierover verduidelijking te geven.

Er rijzen echter ernstige twijfels of het Grieks asioldossier wel betrekking heeft op verzoeker.

De verwerende partij wordt daarom met aandrang gevraagd om hierover uitsluitel te geven.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad een heropening van de debatten passend om de partijen hierover een standpunt te laten innemen.

De Raad wijst erop dat de debatten tot dit punt worden beperkt.”

Een zitting werd voorzien voor 23 januari 2026. Deze keer verscheen de verwerende partij wel.

In proces-verbaal van 23 januari 2026 staat, onder meer, genoteerd: *“De voorzitter wijst op de reden waarom de verdere behandeling van de zaak werd uitgesteld bij tussenarrest van 13 januari 2026 met nr. 339 375.*

Verweerder, die bevestigt van dit arrest in kennis te zijn, erkent dat het Griekse asioldossier dat hij samen met zijn aanvullende nota heeft overgemaakt aan de Raad geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker: hij is het ermee eens dat deze stukken betrekking hebben op een andere persoon, dat ze dus niet relevant zijn voor de beoordeling en dat de Raad ze om die reden buiten het beraad houdt. Los daarvan heeft verweerder geen opmerkingen. Verzoeker meent dat deze gang van zaken erop duidt dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op incorrecte en/of onvolledige informatie en dat dit ertoe moet leiden dat deze beslissing wordt vernietigd.”

Uit de chronologie van de feiten blijkt dat de verwerende partij het Griekse asioldossier pas op 9 augustus 2024 heeft opgevraagd, dit is na de bestreden beslissing van 26 juni 2024. Er werd dus niet gewacht op het Griekse asioldossier om een beslissing te nemen over het beschermingsverzoek van verzoeker hoewel kan worden aangenomen dat de verwerende partij op 26 juni 2024 reeds op de hoogte was van het arrest QY van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in zaak C-753/22.

Verder blijkt dat de verwerende partij zich bij het ontvangen van het Griekse asioldossier op 18 september 2024 niet heeft vergewist of dit asioldossier wel degelijk betrekking had op verzoeker. Tevens blijkt niet dat de verwerende partij zich opnieuw tot de Griekse overheden heeft gewend om het juiste asioldossier te verkrijgen. Bijgevolg blijkt niet dat er informatie is uitgewisseld met de Griekse overheden die de verwerende partij in staat stelt de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.

Alles samen genomen kan de Raad in casu niet vaststellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten volle rekening werd gehouden met de eerdere beslissing van de Griekse autoriteiten tot het verlenen van internationale bescherming aan verzoeker en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. De verwerende partij kon hierdoor de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd niet met volledige kennis van zaken uitvoeren.

Verzoeker kan daarom worden gevolgd in zijn betoog dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met alle relevante elementen en feiten, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

5.3. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet aantoonbaar daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA te hebben ingeroepen, waardoor hij niet valt onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève.

5.4. Artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), sluit een derdelander uit van de vluchtelingen-status wanneer *“hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 12 van de richtlijn 2011/95/EU, bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.*

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

5.5. Overeenkomstig de UNHCR *“Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, is het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève heden beperkt tot Palestijnse vluchtelingen.

Onder Palestijnse vluchtelingen worden de volgende 3 categorieën bedoeld (p. 5-6):

(1) de zogenaamde *“Palestina Vluchtelingen”* in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 en de daarop volgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die als gevolg van het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948 werden verdreven uit hun gewone verblijfplaats in dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren (ook wel genoemd *“registered refugees”*);

(2) de zogenaamde *“Palestijnse ontheemden”* in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de VN van 4 juli 1967 en de daaropvolgende VN-resoluties, met name die Palestijnen die zijn ontheemd uit Palestijns gebied dat sinds 1967 wordt bezet door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren;

(3) de nakomelingen van de Palestina-vluchtelingen van 1948 en de Palestijnse ontheemden van 1967.

(UNHCR *“Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* van december 2017, p. 5-6; waarnaar ook wordt verwezen in de conclusie van AG Mengozzi van 17 mei 2018 in zaak C-585/16, Alheto, alsook de conclusie van AG Tanchev van 1 oktober 2020 in zaak C-507/19).

Het Hof van Justitie bevestigde verder dat UNRWA een orgaan van de Verenigde Naties is dat in beginsel is opgericht voor de bescherming en de bijstand in de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever, Jordanië, Libanon en Syrië, van Palestijnen in hun *“hoedanigheid van ‘vluchtelingen uit Palestina’*” (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto t. Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 84).

Uit de *“Consolidated Eligibility and Registration Instructions”* (hierna: CERI) van 1 januari 2009 waarnaar wordt verwezen in voormelde UNHCR guidelines (voetnoot 21), blijkt dat ‘Palestina vluchtelingen’ van 1948 en hun nakomelingen in aanmerking komen voor UNRWA bijstand wanneer ze worden geregistreerd in het registratiesysteem van UNRWA en vervolgens een UNRWA-kaart bekomen als bewijs van hun registratie (hoofdstuk III.A.1 van de CERI, p. 3; hiernaar wordt verwezen in punt 45 van HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, en alsook in de conclusie van advocaat-generaal Sharpston van 4 maart 2010 in deze zaak; zie ook de verwijzing hiernaar in de conclusie van AG Emiliou van 11 januari 2024 in zaak C-563/22).

5.6. Uit de stukken in het rechtsplegingsdossier blijkt het volgende.

Verzoeker heeft een UNRWA-kaart (UNRWA Family Registration Card) voorgelegd (AD CGVS, map met documenten). Verzoekers vader staat daarop vermeld als hoofd van de familie en verzoeker zelf wordt daarop vermeld als zoon. Bij burgerlijke staat wordt aangegeven dat verzoeker alleenstaand is. Het familiaal registratienummer wordt vermeld alsook het individuele registratienummer van elk familielid. Verder blijkt dat de UNRWA registratie in Gaza gebeurde. Op het document staat bij *“print date”* vermeld: 5/7/2022. Bij verzoekers naam staat onder *“RC”* het cijfer *“01”*.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker bij UNRWA is geregistreerd. De verwerende partij stelt integendeel uitdrukkelijk: *“Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u in Gaza geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA.”*

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal vervolgens dat artikel 1D van het Verdrag van Genève niet van toepassing is omdat verzoeker *“geenszins heeft aangetoond of weten te overtuigen dat [hij] effectief bijstand kreeg van de UNRWA”*. Uit deze motivering volgt a contrario dat de commissaris-generaal artikel 1D wél toepasselijk zou achten indien verzoeker het daadwerkelijk genieten van deze bijstand aantoonde. De commissaris-generaal betwist aldus niet dat verzoeker de vereiste hoedanigheid bezit om, bij vervulling van deze voorwaarde, onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen. Verzoeker heeft bijgevolg zijn hoedanigheid als Palestijnse vluchteling aangetoond.

5.7. Zoals reeds vermeld, om onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève te vallen, moet tevens blijken dat verzoeker *“thans bescherming of bijstand geniet”* van UNRWA, waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd als volgt: *“Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.”* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 51).

Het Hof verduidelijkte voorts in de zaak El Kott dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG (thans richtlijn 2011/95/EU) neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die *“thans”* de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van

een asielverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 49 en 52).

Bijgevolg moet, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geduid, worden onderzocht of verzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen.

5.8. Over hoe moet worden aangetoond dat een verzoeker daadwerkelijke hulp van UNRWA geniet of heeft genoten, heeft het Hof van Justitie het volgende gesteld: *“Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten. Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren.”* (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, pt. 51-52).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat echter niet blijkt dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Volgens de verwerende partij kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Een loutere registratie bij UNRWA heeft niet tot gevolg dat verzoeker ipso facto binnen de werkingssfeer van artikel 1D van het Verdrag van Genève valt. Het loutere feit dat de verzoeker aantoont geregistreerd te zijn bij het UNRWA, ontslaat de asielinstanties van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft, aldus de verwerende partij.

In dit verband heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker op grond van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van de richtlijn 2004/83/EG een beoordeling van de relevante feiten en omstandigheden moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van deze richtlijn. In het bijzonder mogen de lidstaten krachtens artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2004/83 van de verzoeker verlangen dat hij *alle elementen* ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk aanbrengt. De lidstaat heeft vervolgens tot taak om actief met de verzoeker samen te werken en de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven, te meer een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Het is in beginsel aan verzoeker om het bewijs te leveren dat zij daadwerkelijk de bescherming of bijstand van UNRWA hebben ingeroepen en dat deze bescherming of bijstand is opgehouden (HvJ 3 maart 2022, C-349/20, *NB & AB*, pt. 61-65; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 65-66).

Het Hof van Justitie heeft hierbij niet nader bepaald welk soort bewijs daartoe moet worden voorgelegd. Artikel 4, lid 2 van richtlijn 2004/83/EG, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, preciseert evenwel dat de in lid 1 bedoelde elementen bestaan uit de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in diens bezit.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een individuele beoordeling zich steeds opdringt.

Het is het geheel van de feitelijke omstandigheden die het betrokken geval kenmerken dat bepaalt of een verzoeker daadwerkelijk de door UNRWA geboden bijstand heeft genoten. Hierbij moet rekening worden gehouden met het geheel van de voorliggende elementen, zoals een vermelding op een UNRWA *“Family Record”* of andere documenten alsook elk ander element dat feitelijk aannemelijk maakt dat daadwerkelijke bijstand van UNRWA werd genoten, conform artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG, zoals de verklaringen van een verzoeker.

Een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden van het beschermingsverzoek houdt in dat bij de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, met name verzoekers verklaringen en documenten, alle bewijselementen in hun geheel worden bekeken en dat geen enkel aspect van deze bewijselementen buiten beschouwing wordt gelaten (EUAA *“Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System Judicial analysis Second edition”*, februari 2023, p. 101-103).

In de bestreden beslissing wordt in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie aangestipt: *“De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde*

UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). (...) Dat u ook effectief bijstand zou hebben gekregen, kan uit de voorgelegde UNRWA registratiekaart op geen enkele manier worden afgeleid."

In dit kader moet verzoeker bijgevolg de gelegenheid krijgen om op nuttige wijze te worden gehoord over de bijstand van UNRWA die hij zou hebben ontvangen, wat het belang van een zorgvuldig gevoerd persoonlijk onderhoud onderstreept. In deze herhaalt de Raad dat een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling vereist dat de voorgelegde documenten samen met de verklaringen worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld, zoals gestipuleerd in artikel 4, lid 2 en lid 3 van de richtlijn 2011/95/EU, dat werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt:

"De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

[...]

b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten [...]."

5.9. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) werden de volgende vragen aan verzoeker gesteld:

"Heeft u enige hulp ontvangen van UNRWA (bijv. op het gebied van onderwijs, financiën, medische zorg)? Zo ja: welke diensten/bijstand van UNRWA heeft u ontvangen? Wanneer heeft u die bijstand ontvangen?"

Verzoeker antwoordde: *"Ja. Voor voedselbijstand. Dat is alles."* (AD CGVS, *"Bijkomende vragen Palestina"*, 30 augustus 2022).

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werden aan verzoeker slechts drie vragen gesteld met betrekking tot bijstand door UNRWA (NPO, p. 4 en 10).

Eerst werd verzoeker gevraagd of hij UNRWA-onderwijs had gevolgd, waarop hij negatief antwoordde en verklaarde dat de UNRWA-scholen ver van zijn huis lagen (NPO, p. 4).

Gevraagd om de familiesamenstelling uiteen te zetten, vermeldde verzoeker een broer en zus die inmiddels zijn overleden. Gevraagd waarom ze om het leven kwamen, vertelde verzoeker dat hij over zijn zus had gehoord dat zij verkeerde medicatie kreeg van UNRWA (NPO, p. 8).

Vervolgens werd verzoeker gevraagd: *"U verklaarde daarmee dat u geen onderwijs volgde bij UNRWA, maar u verklaarde wel dat uw zusje overleed door foute medicatie van UNRWA. Kreeg uw familie dan nog hulp van UNRWA?"*

Verzoeker antwoordde: *"Alleen medicijnen, en ook elke maand of om de drie maanden kregen we voedselpakketten."* (NPO, p. 10).

De verwerende partij verwijt verzoeker hierover *"geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs"* voor te leggen en enkel blote beweringen te uiten, maar verzoeker is tijdens het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2024 ook niet gevraagd of hij hierover documenten kon voorleggen. Het is verder, gelet op de huidige situatie in Gaza, niet onaannemelijk dat het voor verzoeker heden moeilijk is om hierover documenten voor te leggen.

Verzoeker had verder kunnen worden bevestigd over de verkregen medicatie of voedselpakketten waarna de verwerende partij vervolgens actief met verzoeker had kunnen samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, in het bijzonder om verzoekers verklaringen te verifiëren aan de hand van documenten en landeninformatie over bijstand verleend door UNRWA in Gaza waar de verwerende partij overigens vaak gemakkelijker toegang tot heeft dan de verzoeker. Ter terechtzitting van 9 januari 2026 bevestigd, verklaart verzoeker dat zijn moeder per maand of kwartaal voedselpakketten ging halen bij UNRWA en dat hij deze bijstand, als familielid vermeld op de UNRWA Family Registration Card, heeft genoten tot aan zijn vertrek. Verzoeker legt ter terechtzitting uit dat in deze voedselpakketten onder meer suiker, olie, granen, blikjes vlees en bloem zaten. Hij geeft het adres en de naam van het UNRWA-voedselcentrum mee, die de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid evenwel niet kan verifiëren.

Verzoeker wordt verder in de bestreden beslissing door de verwerende partij verweten dat *"uw verklaringen aangaande de bijstand die u / jullie dan zouden gekregen hebben niet éénsluitend zijn. Waar u voor de DVZ verklaarde dat jullie enkel voedselbijstand kregen (zie 'bijkomende vragen Palestina' in uw dossier), verklaarde u voor het CGVS dan weer dat jullie zowel voedsel alsook medische bijstand kregen (zie CGVS p. 10). Dat u voor de DVZ zou zijn vergeten deze medische bijstand te vermelden, is wel opmerkelijk temeer daar u bij het CGVS ook liet optekenen dat uw zusje zou zijn overleden nadat ze verkeerde medicatie van UNRWA zou ontvangen hebben (zie CGVS p. 8). Er kan dan toch in alle redelijkheid verondersteld worden dat u deze medische bijstand ook bij de DVZ zou hebben aangehaald, dit gezien bij de vraagstelling ook expliciet 'medische bijstand' als voorbeeld werd aangehaald (zie 'bijkomende vragen Palestina' in uw dossier)."*

De verwerende partij kan in dit standpunt echter niet worden bijgetreden. Hierover ter terechtzitting bevestigd, duidt verzoeker terecht aan dat de vraagstelling op de DVZ en het CGVS verschillend was.

Bij de DVZ werd enkel gevraagd of hij ("u") enige hulp ontving van UNRWA. Aangezien verzoeker enkel voedselbijstand genoot, gaf hij aan: "*Dat is alles*". Op het CGVS werd daarentegen gevraagd of zijn familie ("*uw familie*") UNRWA-hulp kreeg, waarbij verzoeker verwees naar medische bijstand en voedselbijstand. Verzoeker werd niet verder bevraagd over deze medische bijstand. Ter terechtzitting haalt verzoeker aan dat zijn vader leed aan diabetes en in dat opzicht medicijnen nodig had. Ter terechtzitting verklaart verzoeker ook dat hij de medische bijstand van zijn zus niet eerder aanhaalde bij de DVZ, aangezien zij is geboren en is overleden voor zijn geboorte, zoals hij ook toelichtte tijdens zijn persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8).

Gelet op deze verduidelijkingen van verzoeker, oordeelt de Raad dat niet zomaar kan worden gesteld dat verzoekers verklaringen over de UNRWA-bijstand bij de DVZ en het CGVS niet eensluidend zijn.

De Raad besluit dat verzoeker nauwelijks is bevraagd over de UNRWA-bijstand en er verder onzorgvuldige conclusies worden getrokken uit zijn verklaringen.

5.10. De voorgaande vaststellingen geven geen blijk van een zorgvuldige beoordeling door de verwerende partij.

De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Y en Z, pt. 75-77). In casu, kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikel 48/6, van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO